

Triakel

Nummer 2, 27 oktober 2010

Na de Engelstalige bachelor en de Saoedische studenten, krijgt het UMCG nu ook steeds meer buitenlandse co-assistenten. Dat is leuk, leerzaam en doet het goed in internationale rankings.

“Hello, I’m the new co-assistant”

Uit het buitenland

Co-assistenten uit het buitenland op patiëntenafdelingen: dit jaar gebeurt dat in het UMCG voor het eerst. Nog mondjesmaat, maar toch. Voor de betreffende opleiders is het een verrijking. “Door culturele verschillen kijk je met andere ogen naar je eigen werk”, zegt Götz Wietasch. “Onze patiënten komen van over de hele wereld. Als je gewend bent met buitenlanders te werken, kun je je ook veel beter in je patiënten inleven”, stelt Tjip van der Werf. En de co’s? Die kijken hun ogen uit, vooral als ze van ver komen.

“I feel very welcome here,” zegt Odile Manishime uit Rwanda zachtjes, bijna bedeesd. “Bij patiëntenbesprekingen schakelt iedereen over op Engels. Alleen maar zodat ik ook meekrijg waar ze het over hebben.” Na haar opleiding tot basisarts aan de universiteit van Kigali wilde Odile een tijdje naar het buitenland. Omdat haar man in Groningen Rechten ging studeren, solliciteerde ze naar een co-schap in het UMCG. “Eigenlijk wilde ik hier wel een half jaar rondlopen, maar langer dan zes weken kon helaas niet.” Toch is ze blij met haar *internship*; ze kijkt haar ogen uit in het UMCG. “Bij ons liggen dertig of veertig patiënten op een kamer, hier maar vier. Nederlandse patiënten weten heel veel over hun ziekte, ze zoeken het allemaal op op internet. Bij ons weten patiënten niet meer dan wat de dokter ze vertelt. Als hij tijd heeft om ze iets te vertellen, tenminste.”

Het onderwijs in het UMCG internationaliseert in rap tempo. De Engelstalige bachelor geneeskunde, de Saoedische studenten, de plannen voor een gezamenlijke opleiding geneeskunde met de universiteit van Oldenburg: niet voor niets is de afdeling internationalisering de afgelopen jaren uitgegroeid van twee tot zes medewerkers. En ook met zijn zessen kunnen ze het werk nog maar amper aan, vertelt hoofd Reint Huizenga. “Meer dan de helft van onze Groningse studenten geneeskunde doet nu een deel van zijn opleiding in het buitenland. Een paar jaar geleden was dat absoluut niet gebruikelijk. En er komen steeds meer

buitenlandse studenten naar Groningen. Sinds begin dit jaar bieden we ook co-schappen aan buitenlandse studenten.”

Open minded en flexibel

“Nu is het officieel ja,” zegt Götz Wietasch, opleider bij de afdeling Anesthesie. “Maar we krijgen al langer buitenlandse co’s over de vloer, hoor. De afgelopen jaren hebben we er eigenlijk altijd wel vijf tot tien op visite gehad.” Natuurlijk, buitenlandse studenten zijn goed voor het aanzien van de universiteit. In internationale rankings, die universiteiten met elkaar vergelijken, speelt internationalisering nu eenmaal een steeds belangrijker rol. Maar voor Wietasch zijn andere argumenten belangrijker. “Ik vind het vooral héél leuk om kennis over te dragen aan buitenlandse co’s. Studenten die uit Japan, Finland of Moldavië hier naartoe komen om te studeren, zijn eigenlijk altijd bijzonder gemotiveerd. En door culturele verschillen kijk je met andere ogen naar je eigen werk. Je wordt er *open minded* en flexibel van.”

Nu nog komen buitenlandse co-assistenten op een beperkt aantal afdelingen. Maar binnen afzienbare tijd komen ze óveral in het UMCG terecht, verwacht Reint Huizenga. “Nog niet overal zijn er concrete voorstellen. Maar alle afdelingshoofden die we benaderd hebben, reageerden enthousiast op ons verzoek om ruimte te maken voor buitenlandse co’s.” Om de afdelingen werk te besparen, solliciteren de studenten bij de afdeling internationalisering. Alleen studenten die goed Engels spreken, die in het vijfde of zesde jaar van hun studie zitten en die hun motivatie goed hebben toegelicht in een brief, worden voorgesteld aan de afdelingen. Bovendien wordt er gewerkt aan een netwerk van *preferred partners*: studenten van deze universiteiten zullen voorrang krijgen in de selectierondes. Huizenga: “Het is ónze verantwoordelijkheid dat er goede buitenlandse studenten naar het UMCG komen.”

Voor Frederieke Bensch was de overgang naar het UMCG een minder grote schok dan voor haar collega-co uit Rwanda. “Bij ons in Mannheim wordt eigenlijk net zo gewerkt als in Groningen,” legt ze uit in vlekkeloos Nederlands. “Medisch-inhoudelijk tenminste. In het onderwijs merk je dat studenten hun docent eerder bij de voornaam noemen. En in Groningen krijg je meer onderwijs aan het bed, in kleine groepjes. Dat vind ik erg leuk.” Duitse studenten geneeskunde mogen een half jaar van hun studie in het buitenland doorbrengen – als het maar in een UMC is. Voor Frederieke, wier vriend in Groningen studeert, was de keuze voor het UMCG snel gemaakt. Maar ze wil ook nog graag naar Zwitserland. “Het is goed voor je CV als je op meerdere plekken hebt gezeten,” licht ze toe. “In het buitenland doe je nou eenmaal nuttige ervaringen op.”

Goed voor patiëntenzorg

Dat Frederieke Bensch en Odile Manishime hun *internship* allebei op de afdeling Interne geneeskunde volgen, is geen toeval. Naast de Anesthesie is dat een van de plekken in het UMCG waar al langer buitenlandse co’s worden ontvangen. Voorzitter van de Werkgroep Infectieziekten binnen de Afdeling Interne Geneeskunde, prof. Tjip van der Werf, die zelf een tijd als tropenarts werkte, is er een groot voorstander van. Wie zijn studenten graag naar het buitenland stuurt, kán niet anders dan zelf ook buitenlandse studenten opvangen, vindt hij. Maar belangrijker nog: “Je laat je afdeling toch niet aan provincialisme ten onder gaan? Onze patiënten komen van over de hele wereld. Als je gewend bent met buitenlanders te werken, kun je je ook veel beter in je patiënten inleven.” En dat is verschrikkelijk nodig, vindt hij. “Ons héle vak scharniert immers op het vertrouwen dat patiënten in ons hebben. We kunnen onze medicijnen *finetunen* tot en met, maar als de patiënten ze niet innemen omdat ze ons niet begrijpen of niet vertrouwen, zijn alle inspanningen voor niets.”

Buitenlandse studenten en co-assistenten opvangen en begeleiden: het kost wat extra moeite, maar het levert ook enorm veel op, vinden alle betrokkenen. “Eerst is het even schrikken, maar je merkt al snel hoe leuk het is,” stelt Tjip van der Werf. Götz Wietasch benadrukt hoe leerzaam internationalisering is: “Een arts-assistent die meeloopt met een buitenlandse co, moet de tijd nemen om dingen te vertalen. Maar dat is meteen een uitstekende methode om te reflecteren op zijn eigen kennis. Hij leert er zelf dus ook van.” Doordat het UMCG in internationalisering investeert, onderscheidt het zich positief van andere Nederlandse UMC’s, meent Reint Huizenga tot slot. “We lopen voorop hoor, met onze buitenlandse co’s. Daar mogen we best trots op zijn!”

Ralph Aarnout